

ART MOSTRA

Gregorio Iglesias reflexiona sobre drames contemporanis

L'artista de les Borges porta 'Sobre els mateixos passos' a la Fundació Vila Casas

Els dibuixos de Gregorio Iglesias estan escampats per terra.

Gregorio Iglesias, segon per l'esquerra, a la inauguració.

R. BANYERES

BARCELONA | L'Espai Volart de la Fundació Vila Casas de Barcelona va inaugurar dijous l'exposició *Sobre els mateixos passos*, de l'artista lleidatà Gregorio Iglesias (les Borges Blanques, 1966) i la fotògrafa i videoartista gallega Sabela Eiriz (Lugo, 1991). La mostra estableix un diàleg entre tots dos creadors en el qual es convida a reflexionar sobre alguns dels drames humans més tràgics de la història contemporània, com la II Guerra Mundial, encara que fugint dels temps històrics, ja que

A TERRA

El visitant pot passejar literalment per sobre dels dibuixos pintats pel lleidatà Gregorio Iglesias

els dos artistes pretenen centrar la seua obra sobre les emocions que susciten. No en va el lleidatà va treballar recentment al complex de Peenemünde, a prop de la frontera amb Polònia, que va ser l'espai d'investigació més important del III Reich. Allà va

donar forma a diferents personatges, com nens donant la mà al seu pare, o individus aïllats, que ja formen part de la iconografia habitual de l'artista.

Després de Peenemünde, Iglesias i Eiriz mostren un recorregut que els porta a recórrer els camps de concentració de Sachsenhausen, Auschwitz i Buchenwald. *Sobre els mateixos passos* està comissariada per Glòria Bosch i Natàlia Chocarro i està concebuda de manera que el visitant no només pugui contemplar-la, sinó també entrar en contacte físic amb

les obres. En aquest sentit, Iglesias ha escampat per terra part dels seus dibuixos i convida el públic a trepitjar-los, i passejar a sobre d'aquests mentre va trobant-se les fotografies i els vídeos d'Eiriz.

Segons Bosch, la mostra "és un exercici de lucidesa extrema per situar-nos en l'actualitat, aprofitant aquest moment en què massa vegades veiem que matar, tancar, enfonsar o trepitjar l'altre no importa. És molt més que un viatge fins al rastre de la mort, del que queda en aquells camps d'extermini".